

Правові аспекти розстрочення та відстрочення податкового боргу юридичних осіб

Олександр Сергійович Макаревич¹

Опубліковано	Секція	УДК
28.04.2025	Право	347.4
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo_15396577		

Анотація. Статтю присвячено дослідженню правових аспектів розстрочення та відстрочення податкового боргу юридичних осіб як інструментів податкового регулювання в умовах фінансової нестабільності. Розкрито нормативно-правову базу, що регулює порядок надання розстрочення та відстрочення податкового боргу, а також проаналізовано ключові ознаки та відмінності між цими механізмами. Особлива увага приділяється судовій практиці, зокрема правовим позиціям Верховного Суду щодо застосування положень статті 100 Податкового кодексу України та статті 263 Кодексу адміністративного судочинства України. У результаті дослідження зроблено висновок про необхідність чіткого розмежування судових та адміністративних процедур, а також сформульовано пропозиції щодо вдосконалення правового регулювання розстрочення та відстрочення податкового боргу юридичних осіб.

Ключові слова: розстрочення, відстрочення, податкові органи, податкові зобов'язання, податковий борг, податкова застава, податкове право, удосконалення законодавства.

Legal aspects of installments and deferral of tax debt of legal entities

Annotation. This article examines the legal regulation of tax debt installment and deferment mechanisms for legal entities in Ukraine as tools of fiscal policy, particularly in the context of economic instability caused by the ongoing war. The study focuses on the substantive and procedural framework provided by Article 100 of the Tax Code of Ukraine, Cabinet of Ministers Resolution No. 1235 dated December 27, 2010, and the Procedure for Tax Debt Installment/Deferment approved by Order No. 574 of the Ministry of Revenues and Duties of Ukraine. The legal essence of installment and deferment is analyzed, as well as their similarities and differences, including the repayment models and legal consequences arising from the submission of an application by the taxpayer.

The author argues that although both mechanisms serve to delay the performance of a tax obligation, installment involves phased repayment under an approved schedule, while deferment presumes a full lump-sum payment after a designated period. The article highlights that such measures, while formally temporary and supportive, still legally bind the taxpayer and result in the formation of a tax lien on all property of the debtor.

Additionally, the study addresses doctrinal discussions and diverging views in legal scholarship regarding whether installment or deferment constitutes a form of public “budgetary credit” or should be treated as an administrative obligation governed by imperative

¹ Аспірант кафедри економічної безпеки та фінансових розслідувань Національної академії внутрішніх справ, адвокат, м. Київ, Україна, ORCID: <https://orcid.org/0009-0004-0646-3505>.

legal norms. The article also sheds light on the procedural complexities faced by taxpayers in initiating installment or deferment, such as the requirement to provide economic justifications, evidence of risk of insolvency, or other force majeure factors.

Particular attention is devoted to the legal positions of the Supreme Court of Ukraine, which, over time, has clarified the boundary between tax administration procedures and court procedures related to the enforcement of tax debt recovery. In recent rulings, the Court emphasized the autonomy of judicial discretion under Article 263 of the Code of Administrative Procedure of Ukraine, which regulates court-ordered deferment or installment of enforcement decisions, distinguishing it from the administrative mechanism under the Tax Code.

The paper concludes that these two legal instruments—administrative (via tax authorities) and judicial (via courts)—serve different purposes, are initiated by different parties, and operate under different legal regimes. Therefore, their conflation is impermissible. The author calls for improvement of the legal framework to enhance predictability, reduce bureaucratic barriers, and ensure a balance between the fiscal interests of the state and the economic resilience of taxpayers in wartime conditions.

Keywords: legal entity, tax debt, tax installment, tax deferment, Tax Code of Ukraine, administrative procedure, tax regulation.

Вступ

Стабільне функціонування податкової системи є основою наповнення бюджетів усіх рівнів і фінансової безпеки держави в цілому. Водночас у сучасних умовах, враховуючи той факт, що Україна четвертий рік фактично перебуває в стані війни, бізнес дедалі більше стикається з фінансовими труднощами, що призводить до неможливості своєчасного виконання податкових обов'язків. Для забезпечення балансу між фіскальними інтересами держави та економічною життєздатністю платників податків законодавець передбачив ряд податкових можливостей, серед яких важливе місце займають розстрочення та відстрочення податкового боргу.

Інститут розстрочення та відстрочення податкових зобов'язань дозволяє господарюючим суб'єктам тимчасово відкласти або здійснювати поетапну сплату заборгованості перед бюджетом, що, з одного боку, забезпечує виконання податкових зобов'язань у повному обсязі, а з іншого – дозволяє уникнути негативних економічних наслідків для платника податків. Проте на практиці застосування цих процедур супроводжується низкою проблем, пов'язаних як із недосконалістю правового регулювання, так і з неоднозначністю висновків Верховного Суду.

Стаття присвячена аналізу чинного законодавства України щодо порядку надання розстрочення та відстрочення податкового боргу юридичних осіб, виявлення проблем правозастосування, аналізу висновків Верховного Суду та формулювання пропозицій щодо вдосконалення відповідного правового регулювання.

Питання правового регулювання розстрочення та відстрочення податкового боргу юридичних осіб в умовах фінансової нестабільності та підвищеного податкового навантаження під час дії воєнного часу набувають все більшої актуальності.

Правове регулювання процедур погашення податкового боргу було предметом дослідження таких науковців, як Ємельянова О., Кучина К., Ханова Р., Іляшенко В., Лукашев О., Приходько І., Десятнюк О. та інші. Водночас, наукові здобутки, що вже існують, лише частково розкривають окремі питання, пов'язані з правовим регулюванням розстрочення та відстрочення податкового боргу юридичних осіб, залишаючи поза увагою низку важливих аспектів, які потребують подальшої наукової розвідки.

Результати

Правове регулювання механізму розстрочення та відстрочення грошових зобов'язань або податкового боргу юридичних осіб здійснюється ст. 100 Податкового кодексу України [1] (далі – ПК України), постановою Кабінету Міністрів України № 1235 від 27.12.2010 «Про затвердження переліку обставин, що свідчать про наявність загрози виникнення або накопичення податкового боргу, і доказів існування таких обставин» [2] (далі – Перелік обставин) та Порядком розстрочення (відстрочення) грошових зобов'язань (податкового боргу) платників податків, затвердженого Наказом Міністерства доходів і зборів України № 574 від 10.10.2013 [3] (далі – Порядок).

Пунктом 100.1. статті 100 ПК України встановлено, що розстроченням, відстроченням грошових зобов'язань або податкового боргу є перенесення строків сплати платником податків його грошових зобов'язань або податкового боргу під проценти, розмір яких дорівнює розміру 120 відсотків річних облікової ставки Національного банку України, діючої на день прийняття контролюючим органом рішення про розстрочення, відстрочення грошових зобов'язань або податкового боргу [1].

Тобто, розстрочення податкового боргу – це надання платнику податків можливості сплатити грошове зобов'язання частинами протягом встановленого строку, а відстрочення податкового боргу полягає у перенесенні строків сплати такого зобов'язання на визначений період, після закінчення якого платник податків зобов'язаний сплатити всю суму боргу в повному обсязі. Основна відмінність між цими двома механізмами податкового послаблення полягає у способі виконання податкового обов'язку: при розстроченні сплата відбувається частинами відповідно до затвердженого графіка; при відстроченні виконання податкового обов'язку відкладається повністю на певний строк, після чого борг підлягає сплаті в повному обсязі.

Як зазначає Ханова Р. Ф., при цьому обидві зазначені форми характеризуються рядом загальних рис:

а) розстрочення та відстрочення є саме зміною термінів виконання податкового обов'язку;

б) зміна строків стосується як безпосередньо грошового зобов'язання, так і податкового боргу;

в) зміна строку при розстроченні та відстроченні має певний відплатний характер, що пов'язується з виникненням обов'язку сплачувати проценти протягом такого строку;

г) сплата платником податків грошових зобов'язань або податкового боргу в режимі відстрочення та розстрочення гарантується трансформованою конструкцією забезпечувального заходу. Про це свідчить порівняння процентів із пенєю, яка і є традиційним засобом забезпечення виконання обов'язку.

Одночасно розстрочення грошових зобов'язань або податкового боргу відрізняється від відстрочення грошових зобов'язань або податкового боргу за двома ознаками:

1) погашення розстроченої суми грошових зобов'язань або податкового боргу відбувається з наступного місяця, що настає за тим місяцем, у якому прийнято рішення про надання такого розстрочення;

2) відстрочена сума грошових зобов'язань або податкового боргу може бути погашена шляхом повної сплати належних сум одним платежем [4, с. 22-23].

Крім того, необхідно зауважити, що ПК України передбачає можливість надання податкової розстрочки (відстрочки) як щодо податкових зобов'язань, які вже виникли, так і щодо тих, строк сплати яких ще не настав. Це дозволяє юридичним особам планувати свою фінансову діяльність, враховуючи як поточні, так і прогнозовані

податкові зобов'язання. З огляду на сутність зазначених категорій, можна висувати, що їх надання є однією з форм податкового компромісу між державою та юридичною особою, яка має податкові зобов'язання або борги, й водночас є важливим механізмом захисту платників податків у період кризових економічних явищ.

Можна погодитися з позицією Вишемирського М. І., який називає зміну строку сплати податку чи збору, що може відбуватись шляхом розстрочення або відстрочення термінів їх сплати податковою перевагою [5, с. 63].

Наведене твердження на думку автора статті підтверджується ще тим, що фактично при «зміні» строків сплати узгодженого податкового зобов'язання платник податків отримує таку «перевагу» як можливість уникнути інших негативних наслідків пов'язаних з застосуванням штрафних санкцій згідно статті 124 ПК України за несвоєчасну сплату узгодженої суми грошового зобов'язання.

Зазначене обумовлене тим, що у випадку наявності податкового боргу, в незалежності від напрямків спрямування платежів, до прикладу сплата податкових зобов'язань за поточний податковий період, контролюючий орган на виконання приписів п. 87.9 ст.87 ПК України, зарахує кошти в порядку календарної черговості.

Тобто, у випадку, якщо платник податків через тимчасову фінансову неспроможність не може вчасно виконати податковий обов'язок, і не застосовує механізми ст.100 ПК України, та продовжує порушувати платіжну дисципліну по сплаті узгоджених податкових зобов'язань, і також тих що виникають у наступних податкових періодах, контролюючий орган крім пені (ст. 129 ПК України) застосує ще й фінансові санкції (ст.124 ПК України).

В юридичній літературі існує думка, що розстрочення (відстрочення) грошових зобов'язань за своєю суттю це надання платнику податків «бюджетного кредиту» на основну суму грошових зобов'язань [6, с. 120]. Котенко А. М. аналізуючи механізм розстрочення та відстрочення податкового обов'язку, пропонує розглядати ці правовідносини як одну з форм кредитних відносин: «розстрочення та відстрочення податкових зобов'язань або податкового боргу є формою надання кредиту» [7, с. 129].

Проте, з такою позицією важко погодитися, оскільки принципова відмінність між кредитними відносинами та відносинами з приводу відстрочення податкового зобов'язання полягає також у порядку їх оформлення. При укладенні договору кредитування застосовується диспозитивний метод правового регулювання, який передбачає рівність сторін відповідних відносин. У даному випадку кредитор має змогу обрати контрагента – відповідну фінансову установу, де він бажає взяти кредит. Крім того, він може вести з контрагентом мову про умови договору кредитування, змінювати його положення тощо. У випадку укладення договору відстрочення податкового зобов'язання застосовуються норми ст. 100 Податкового кодексу України, відповідно до яких у платника немає ані можливості обирати контрагента, ані змінювати умови такого договору [7, с. 130].

Пунктом 3.1. Порядку встановлено, що для розстрочення (відстрочення) грошових зобов'язань (податкового боргу) платник податків звертається до органу доходів і зборів за місцем свого обліку або за місцем обліку такого грошового зобов'язання (податкового боргу) з письмовою заявою, в якій зазначаються суми податків, зборів, штрафних (фінансових) санкцій (штрафів), пені, сплату яких платник податків просить розстрочити (відстрочити), а також строк розстрочення (відстрочення) та періоди сплати. При цьому окремо зазначаються суми, строк сплати яких ще не настав, а також строк сплати яких вже минув [3].

Пунктами 100.4.-100.5. статті 100 ПК України встановлено, що підставою для розстрочення (відстрочення) грошових зобов'язань (податкового боргу) платника податків є надання ним достатніх доказів існування обставин, що свідчать про наявність загрози виникнення або накопичення податкового боргу такого платника податків,

перелік яких визначено постановою Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2010 року № 1235 «Про затвердження переліку обставин, що свідчать про наявність загрози виникнення або накопичення податкового боргу, і доказів існування таких обставин», а також економічного обґрунтування, яке свідчить про можливість погашення грошових зобов'язань (податкового боргу) та/або збільшення податкових надходжень до відповідного бюджету внаслідок застосування режиму розстрочення (відстрочення), протягом якого відбудуться зміни політики управління виробництвом чи збутом такого платника податків [1].

Доцільно звернути увагу, що звернення платника податків до контролюючого органу із заявою про розстрочення або відстрочення істотно змінює його правове становище. Так, відповідно до п. 100.2 ст. 100 ПК України платник податків, який звертається до контролюючого органу із заявою про розстрочення, відстрочення грошових зобов'язань, вважається таким, що узгодив суму такого грошового зобов'язання. Вказане положення має ключове значення, адже з моменту його застосування виключається підстава для нарахування штрафів і подальшого збільшення податкового боргу.

Слушною є позиція Ємельянової О. О., що застосування механізму розстрочення або відстрочення податкового зобов'язання або податкового боргу породжує відразу декілька наслідків. По-перше, це безпосередня ініціація відносин із приводу перенесення строку сплати податку. По-друге, подання такої заяви платником до контролюючого органу передбачає його згоду із сумою податкового зобов'язання або податкового боргу. При цьому винесене контролюючим органом рішення про надання або ненадання можливості відстрочити чи розстрочити податкове зобов'язання або суму податкового боргу не змінює цього факту. Тобто платник може подати заяву про розстрочення, засвідчити таким поданням свою згоду щодо суми зобов'язання, а контролюючий орган може відмовити в застосуванні такого права через, наприклад, недостатність підстав. Після цього сума грошового зобов'язання залишається узгодженою [8, с. 10].

В той же час залишається певна колізія щодо узгодження. Оскільки за загальним правилом грошове зобов'язання або податковий борг, сплата яких може бути відстрочена або розстрочена може виникати як за наслідками самостійно задекларованих податкових зобов'язань, так і за наслідками донарахованих зобов'язань контролюючим органом. У випадку самостійно задекларованих податкових та/або грошових зобов'язань, законодавець і так в нормі п. 54.1 ст. 54 ПК України зазначив, що така сума зобов'язання вважається узгодженою. Що стосується, податкових та/або грошових зобов'язань визначених контролюючим органом у податкових повідомленнях-рішеннях, то процесуальний закон не ставить в залежність право на судовий захист від юридичного стану цих зобов'язань.

Але може мати місце законодавча прогалина, оскільки відповідно до абз 4 п.56.18 ст. 56 ПК України при зверненні платника податків до суду з позовом щодо визнання протиправним та скасування відповідного рішення контролюючого органу грошове зобов'язання вважається неузгодженим, тоді як п.100.2 ст.100 ПК України, передбачає таку узгодженість, якщо є відповідне звернення до контролюючого органу із заявою про розстрочення, відстрочення грошових зобов'язань.

Важливим наслідком надання податкової розстрочки чи відстрочки є виникнення права податкової застави на майно платника податків, включаючи кошти, на суму податкового боргу, яка підлягає погашенню, про що зокрема йдеться у п.п. 89.1.3. п. 89.1. ст. 89 ПК України. Зазначена застава діє до повного виконання зобов'язань, передбачених договором, і є підставою для обмеження у розпорядженні майном. У випадку невиконання умов договору контролюючий орган має право:

- а) звернути стягнення на майно в податковій заставі;

б) ініціювати примусове стягнення боргу через суд.

Таким чином, застосування механізмів розстрочення та відстрочення грошових зобов'язань або податкового боргу юридичних осіб, попри свою тимчасову фіскальну лояльність, залишають платника податків у статусі боржника з усіма супутніми правовими наслідками.

Також варто зазначити, що до 2019 року Верховний Суд в питаннях щодо відстрочення платникам податків виконання судових рішень про стягнення податкового боргу на підставі статті 263 КАС України (в редакції, що діяла до 15 грудня 2017 року), притримувався позиції, що хоча питання розстрочення або відстрочення постанови суду знаходяться в площині процесуального права, разом з тим його підстави – наявність обставин, що ускладнюють виконання судового рішення, залежать від предмету спору, в зв'язку з чим норми статті 100 Податкового кодексу України (далі - ПК України), які регулюють правила розстрочення та відстрочення податкового боргу платника податків є спеціальними нормами щодо доказів як підстав для відстрочення податкового боргу (постанови Верховного Суду від 01 лютого 2018 року у справі № 805/1779/15-а [9], від 27 червня 2018 року у справі №813/8842/13-а [10]).

Проте, у постанові від 06 березня 2019 року у справі №2а-25767/10/0570 Верховний Суд вирішив за необхідне відступити від висновку щодо застосування норм права (статті 100 ПК України) у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухвалених рішеннях, та прийшов до висновку, що вирішуючи питання про відстрочення чи розстрочення виконання рішення, суд із певною свободою розсуду повинен враховувати майнові інтереси сторін, їх фінансовий стан, ступінь вини кожної сторони у виникненні спору, наявність надзвичайних непереборних подій, інфляційних процесів у економіці держави та інші обставини (як то, зокрема, ненадання (несвоєчасне надання) бюджетних асигнувань або бюджетних зобов'язань заявнику та/або недоведення (несвоєчасне доведення) фінансування видатків до заявника - отримувача бюджетних коштів в обсязі, достатньому для своєчасного виконання ним грошових зобов'язань та/або погашення податкового боргу, а також неперерахування (несвоєчасне перерахування) заявнику з бюджету коштів в обсязі, достатньому для своєчасного виконання ним грошових зобов'язань та/або погашення податкового боргу, у тому числі в рахунок оплати наданих заявником послуг (виконаних робіт, поставлених товарів); загроза виникнення неплатоспроможності (банкрутства) заявника в разі своєчасної та в повному обсязі сплати ним грошового зобов'язання або погашення податкового боргу в повному обсязі; недостатність майна заявника - фізичної особи для своєчасної та у повному обсязі сплати грошового зобов'язання або погашення податкового боргу в повному обсязі або відсутність у нього такого майна; сезонний характер виробництва та/або реалізації товарів (робіт, послуг) заявником; виконання заявником плану реорганізації власного виробництва та/або зміна його організаційної структури, що призводить (може призвести) до значного спаду виробництва протягом певного періоду). Вказані положення статті 263 КАС України не містять застережень щодо можливості визначення у інших правових актах відповідних обставин для відстрочення та/або розстрочення виконання судового рішення та необхідності їх врахування судом при вирішенні цього питання. Натомість інститут розстрочення та відстрочення податкового боргу платника податків, що регулюється статтею 100 ПК України, є елементом процедури погашення податкового боргу платників податків в межах адміністрування податків та зборів як сукупності рішень та процедур контролюючих органів і дій їх посадових осіб, що визначають інституційну структуру податкових та митних відносин, організовують ідентифікацію, облік платників податків і платників єдиного внеску та об'єктів оподаткування, забезпечують сервісне обслуговування платників податків, організацію та контроль за сплатою податків, зборів, платежів відповідно до порядку, встановленого законом (підпункт 14.1.1-1 пункту 14.1 статті 14

ПК України), що узгоджується з визначеною у статті 1 сферою дії ПК України. Розстрочення/відстрочення виконання судового рішення (що врегульоване КАС України) за самою своєю суттю відрізняється від розстрочення/відстрочення, передбаченого статтею 100 ПК України; вказані процедури реалізуються різними суб'єктами (відповідно судами та контролюючими органами) й за ініціативою різних осіб (розстрочення/відстрочення виконання судового рішення може відбуватись за заявою особи, яка бере участь у справі, сторони виконавчого провадження або за ініціативою суду, тоді як питання відстрочення/розстрочення податкового боргу може бути порушено виключно платником податків), а також різняться їх нормативним регулюванням (положення КАС України та ПК України). За наведеного, Суд вважає, що інститути розстрочення/відстрочення податкового боргу платника податків та розстрочення/відстрочення виконання судового рішення не можуть ототожнюватись, а відтак, розглядаючи питання відстрочення виконання судового рішення, суди мають застосовувати положення КАС України [11].

Таким чином, з огляду на сталу позицію Верховного Суду, розстрочення та відстрочення податкового боргу можливе не лише за рішенням контролюючого органу, а й за рішенням відповідного суду, який ухвалив рішення про стягнення податкового боргу.

Висновки

Таким чином, проведене дослідження дозволяє дійти кількох важливих висновків.

По-перше, інститут розстрочення та відстрочення податкового боргу є специфічним інструментом податкового адміністрування, що забезпечує компроміс між необхідністю своєчасного наповнення бюджетів і фінансовою життєздатністю платників податків.

По-друге, надання розстрочки або відстрочки, з одного боку, дозволяє платнику податків уникнути фінансового колапсу, а з іншого – не звільняє його від зобов'язання, залишаючи статус боржника із супутніми правовими наслідками, зокрема, виникненням податкової застави. Особливу увагу слід звернути на те, що подання заяви про застосування таких механізмів автоматично вважається визнанням грошового зобов'язання, що є важливим юридичним наслідком для подальших правовідносин між платником та податковим органом.

По-третє, аналіз судової практики Верховного Суду засвідчує, що інститут розстрочення/відстрочення виконання судового рішення (яке, зокрема, може стосуватися і податкового боргу) не може ототожнюватися з адміністративною процедурою, передбаченою статтею 100 ПК України, що свідчить, що судова й адміністративна процедури розстрочення та відстрочення податкового боргу – є автономними інститутами з різною природою, суб'єктним складом, підставами та правовими наслідками.

По-четверте, попри наявність усталеного нормативного регулювання, механізм надання податкової розстрочки або відстрочки на практиці супроводжується рядом проблем, а саме: відсутністю чіткого алгоритму оцінки доказів, надмірним формалізмом з боку контролюючих органів та обмеженістю можливостей платників податків впливати на зміст відповідних рішень. Все це вимагає вдосконалення чинного законодавства, підвищення прозорості процедур та впровадження гнучкіших і справедливіших підходів до оцінки фінансового стану платника та обґрунтованості його звернення.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України : Кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI : станом на 21.01.2025 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>.

2. Кабінет Міністрів України. (2010). *Про затвердження переліку обставин, що свідчать про наявність загрози виникнення або накопичення податкового боргу, і доказів існування таких обставин: Постанова № 1235 від 27 грудня 2010 р.* Офіційний вісник України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/1235-2010-%D0%BF?utm_source=chatgpt.com#Text
3. Міністерство доходів і зборів України. (2013). *Про затвердження Порядку розстрочення (відстрочення) грошових зобов'язань (податкового боргу) платників податків: Наказ № 574 від 10 жовтня 2013 р.* Офіційний вісник України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/z1853-13?utm_source=chatgpt.com#Text
4. Ханова, Р. Ф. (2013). До проблеми розстрочення та відстрочення податкового боргу. *Фінансове право*, (4), 22-25.
5. Вишемирський, М. І. (2015). Податкові пільги за податковим законодавством України. *Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук.–Ірпінь–2015.–20 с.*
6. Корінько, М. Д. (2017). Розстрочення грошових зобов'язань у підприємницькій діяльності платників податків. *Редакційна колегія Голова редакційної колегії*, 119.
7. Ємельянова, О. О. (2016). Сутність та призначення механізмів відстрочення та розстрочення грошових зобов'язань або податкового боргу платника податків. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*, (2), 127-132.
8. Ємельянова, О. О. *Процедури погашення податкового боргу* (Doctoral dissertation, Харків, 2016).
9. Постанова Верховного Суду від 01 лютого 2018 року у справі № 805/1779/15-а URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/71979617>
10. Постанова Верховного Суду від 27 червня 2018 року у справі № 813/8842/13-а URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/74992559>
11. Постанова Верховного Суду від 06 березня 2019 року у справі №2а-25767/10/0570 URL:https://supreme.court.gov.ua/supreme/pro_sud/rishennya_sud_palat/podatkova_40938_18